

Den findes ikke i Loven af 1824, hvor ellers Ægtefælsbetingelserne opregnes, og jeg finder ingen Grund til at indsætte den her. Det, den sigter til, er jo Spørgsmaalet om døvstummes og blindes Vielse, og det følger af sig selv, at den maa foregaa i en saadan Form, at de vide, hvad det er, der foregaa. Efter min Mening er det i Grunden en Fejl i Tanken at sige, at det er en Betingelse for deres Ægtefælsindgaaelse, at de have Evne til at forstaa Indvielseshandlingen og give denne Forstaaelse til Kende, medmindre man føjer til, at den Dyrighed, der skal aflutte Ægtefælsbet, har en Forpligtelse til at benytte en saadan Form, at de vedkommende kunne forstaa det. Thi det kan jo ikke være Meningen, at en døvstum ikke skulde kunne blive viet. Vedkommende mangler jo ikke i det hele Evne til at forstaa, han mangler kun Evne til at forstaa en vis Form af Indvielseshandlingen, og det maa jo da være Dyrighedens Pligt at tilvejebringe en saadan Form for denne, at dette Menneske, der i øvrigt har Betingelse for at kunne blive viet, kan forstaa den og saaledes komme til at indtræde i Ægtefælsbet. Det er jo imidlertid en Sag, man hidtil er kommen ud af med storst Lethed ad praktisk Vej, og som jeg ogsaa anser for givet, at man for Fremtiden vil komme ud af uden Banskellighed, og det ærede Medlem for Bogense (M. Nielsen) og jeg have derfor ment, at det var det bedste, at man uden videre lod disse Ord gaa ud, at de skulde have den fornødne Evne til at forstaa og gøre sig forstaaelige. — Saa er der Ændringsforslaget under Nr. 29, hvor jeg ikke har kunnet følge Flertallet. Grunden hertil er den sidste Bemærkning, at Talen, som holdes ved den kirkelige Indvielse, skal være formet saaledes, at de paagældende tiltales og behandles som Ægtefolk. Jeg betragter det som en Selvfølge, at det maa være saaledes, og jeg finder ikke, at der er Spor af Grund til at sætte det her i Lovforslaget, nemlig da vi under Konferencen med den højtærede Minister mærkede, at man fra kirkelig Side eller fra „Kirken“s Side, som de pleje at sige, vilde opfatte det saaledes, som om dette var et Indgreb i den Form for Ritualen, som skulde benyttes. Det forekommer mig, at naar Staten har givet en Lov om borgerligt Ægtefælsbet, saa kan den ikke finde sig i, at dens Præster vil tale saaledes, som om dette borgerlige Ægtefælsbet ingen Gyldighed havde, og jeg antager, at den Præst, der gjorde det, vilde paadrage sig Straf. Men naar man udtrykkelig føjer det ind her, er det ogsaa, saa vidt jeg kan se, væsentlig kun fordi man i andre Landes Lovgivning

har en saadan Bestemmelse. Det kan maa- ske være naturligt i Lande, hvor man staar over for en stor katolsk Befolkning, hvor Halvdelen eller maa- ske Flertallet af Befolkningen er katolsk, og hvor der derfor kan være Fare for, at de katolske Præster efter deres Opfattelse af Ægtefælsbet som et Sakrament, ville tale saaledes, som om det borgerlige Ægtefælsbet ikke havde nogen Gyldighed. Der kan det maa- ske være nødvendigt at have en saadan Bestemmelse, men her synes jeg, det er ganske unødvendigt, navnlig naar man som Flertallet og jeg ønsker at stille Præsterne frit med Hensyn til den kirkelige Vielse. Thi det er klart, at naar Præsten ikke behøver at vie noget Ægtepar, uden han selv vil, er der ikke Fare for, at han vil tale til dem under den Forudsætning, at de ikke ere Ægtefolk i Forvejen. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem for Bogense er gaaet med til dette Forslag; thi han ønsker ikke, at Præsten skal staa frit, han ønsker, at Præsten skal være tvungen til at indvie de afluttede Ægtefælsbet, og naar man ønsker det, forstaaer jeg overmaade godt, at man kan være bange for, at en Præst skulde kunne udtale sig saaledes, at det skred mod denne Bestemmelse. Men jeg forstaaer ikke det ærede Flertals Standpunkt, naar det ønsker, at Præsterne skulle staa frit og dog er bange for, at de skulle tiltale de Ægtefolk, som de frivillig paatage sig at vie, som om de ikke vare rette Ægtefolk.

Efter disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig til at anbefale det høje Ting at stemme for de Ændringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, væsentlig i Forening med det ærede Medlem for Bogense. Jeg vilde, som jeg begyndte med at sige, ønske, at det havde lykkedes at faa en fælles Indstilling af alle dem, der vare Sagens Benner, og jeg forstaaer ikke ret det Argument, som den ærede Ordfører benyttede, idet han sagde: Ja, hvis Ministeren havde stillet sig velvillig, saa havde det været naturligt, at vi havde prøvet paa at enes om en fælles Indstilling, og saa var det gaaet meget let; men da nu Ministeren ikke stillede sig velvillig, kunde vi gerne lade det gaa med de mange forskellige Indstillinger. Mig forekommer det, at det modsatte i Virkeligheden burde være Tilfældet; thi havde vi haft den højtærede Minister med os i Hovedsagen, havde det været mindre vigtigt ved de forskellige Forslag, der med Hensyn til Enkelt- hederne vare stillede. Men naar man har Ministeren imod sig, forekommer det mig, at det netop vilde være heldigt, om alle de, der i Princippet ere enige, havde staaet samlede, det havde ganske sikkert givet vor Ind-